

klarativní, je námitka obžalovaného bezpodstatnou také pro ustanovení §§ 36 a 233 tr. z., z nichž vysvítá bezpodstatnost tvrzení stížnosti, že ustanovení cís. nař. shora citovaného lze použiti na trestné činy spáchané v tuzemsku. Kromě citovaných formálních předpisů jsou tu však i věcné důvody, jež dokazují vratkost uplaňované námitky. Na rozdíl od § 18 cit. cís. nař., jenž chrání cenu jednotlivého předmětu potřeby před přílišným zvyšováním, má § 21 tohoto nařízení za účel, zabrániti zvýšení všeobecné úrovně cenové, tudíž chrániti cenu celé kategorie určitého zboží vůbec. Není třeba bližšího rozboru, že na tvoření všeobecné úrovně cenové mají vliv nejen obchody v tuzemsku uzavřené, nýbrž také obchody v cizozemsku uzavřené, zvláště když se obchody ty týkají takového druhu zboží, ohledně kterého panuje povšechný nedostatek, neb když jde o prodej značného množství toho kterého druhu. Tento vliv obchodů v cizozemsku uzavřených na poměry cenové v tuzemsku, byl působivější a patrnější zejména v době válečné následkem chybícího neb nedostatečného dovozu a stále většího nedostatku zásob zboží, takže je to jen přirozeným důsledkem, že přehánění cen určitého druhu zboží v cizozemsku má nepříznivý zpětný účinek na tvoření cen dotyčného druhu i v tuzemsku. To tím více, když kromě toho pro rozličné obtíže a průtahy v dopravě není vždy možno rychlé vyrovnání mezi nabídkou a poptávkou, zásobou a potřebou. Ježto pak obžalovaný, jak nalézací soud zjistil, koupil značné množství mýdla ve Vídni, zboží to, jehož nedostatek jest notoricky znám, v úmyslu spekulacním, tedy v úmyslu, aby cenu jeho do nepřiměřené výše vyhnal, působil takto, byť i ne přímo, tedy jistě nepřímo nepříznivě na tvoření cen i v území našeho státu, takže by ho nesprošťovala zodpovědnosti nikterak okolnost, že žalobou stíhaný obchod byl uzavřen v cizozemsku.

Čís. 59.

Není přípustno, by svědek slyšen byl z části nepřisežně, z části pod přísahou.

(Rozh. ze dne 11. června 1919, Kr I 239/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Písku, jímž vinnou uznána zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a) tr. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek po rozumu č. 3 § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že svědkyně A. při hlavním přelíčení slyšena byla nepřisežně, v čemž spatřuje porušení ustanovení § 247 tr. ř., o němž tento § výslovně přikazuje, že ho nutno dbáti pod neplatností. Stížnost v souhlasu se spisy nepopírá, že tato svědkyně v době svého výslechu byla v podezření, že v činu trestním týkajícím se předmětů Františkovi P. odcizených, pro který na stěžovatelku mezi jiným obžaloba byla podána, pro který ale nyní právoplatně jest sprostěna, měla účastenství, tvrdí ale, že tomu tak nebylo pokud se týče 7 kusů plachty, ohledně nichž stěžovatelka uznána byla vinnou zločinem

dle §§ 185, 186 a) tr. z., a dovozuje, že ohledně tohoto bodu nebylo tu případu v § 170 odst. I. tr. ř. naznačeného, pro který by jmenovaná svědkyně pod přísahu vzata býti nemohla, že následkem toho měl ji soud nepřisežně slyšeti jen ohledně těch skutečností, stran kterých přisežný její výslech byl vyloučen, v ostatních směrech ale že měla býti slyšena přisežně, aneb, že vyhražena měla býti přísaha svědkyně až po jejím celkovém výslechu. Toto stanovisko stížnosti neodpovídá zákonu. Svědecký výslech jest jednotným processuálním úkonem, ohledně jehož veškerých součástí platí tytéž zákonné předpisy a neobsahuje trestní řád ustanovení, dle něhož by svědek mohl býti slyšen z části nepřisežně, částečně pod přísahou, na rozdíl od čtvrtého odstavce § 152 tr. ř., který za okolností tam uvedených připouští možnost jen částečného výslechu svědka. Odložení přísahy svědkovy až po výslechu přípustno jest dle posledního odst. § 247 tr. ř. pouze za souhlasu obžalobce a obžalovaného a nezakládá ostatně případné porušení tohoto ustanovení důvod zmatečnosti.

Čís. 60.

Výroku o vině na podílnictví nemusí předcházeti právoplatně skončené řízení proti pachateli.

(Rozh. ze dne 14. června 1919, Kr 131/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmatečnou stížnost obžalovaného Ferdinanda F. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Mostě, pokud jím uznán byl vinným zločinem podílnictví na krádeži naznačeným v §§ 185, 186 a) z. tr. mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. stěžuje si obžalovaný, že byl pro podílnictví na krádeži odsouzen dříve, než bylo soudně zjištěno, dopustili-li se pachatelé Josef H., Josef O. a František M. krádeže. Slušelo prý se nejprve provést trestní řízení proti pachatelům, pak teprve proti podílníkům. V přítomném případě bylo však provedeno nejprve trestní řízení proti těmto, kdežto při porotním líčení později provedeném byli dva pachatelé krádeže obžaloby sprostěni, proti třetímu pro duševní nemoc trestní řízení zastaveno. Stížnost není odůvodněna. Správné jest, že odsouzení pro podílnictví na krádeži předpokládá zjištění, že krádež byla spáchána. Nesprávné jest však, že nutno vyčkati výroku příslušného soudu o pachatelích krádeže, zde soudu porotního, než lze vynést rozsudek nad podílníky. Soud nalézací jest oprávněn zodpověděti si prejudiciální otázku, byla-li krádež spáchána, sám, nevyčkaje případného výroku soudu příslušného pro hlavní pachatele. V přítomném případě zjistil nalézací soud na základě konstitutů obviněných Josefa H., Františka O. a Františka M. ve spojení s trestním oznámením a svědeckými výpověďmi, že jmenovaní tři pachatelé odcizili v noci na 27. říjen 1918 v pivovare 3 hnací řemeny, z nichž část rozřezané kůže prodali obžalovanému